

Mai més presoners

written by Pere Segura | 8 de juny de 2017

I

SOTMETIMENT, SUBORDINACIÓ, INSTITUCIONALITZACIÓ

Davant la realitat observable sembla clar que el poble català pateix de segles un sotmetiment i subordinació que l'alienen del seu ser i formes de vida pròpies. Indigne. Li esdevé difícil aprendre a viure partint d'ell mateix.

Sotmetiment i Subordinació esdevenen com una presó? Així ho sembla, oi? Talment en determinats aspectes.

I anys de presó institucionalitzen. Creen un món i àmbit propi on un s'adapta, s'acostuma, fins s'acaba amb dificultat per viure en llibertat. Teòricament existeixen formes de rehabilitació. Pels catalans "empresonats", on es troben?

Rehabilitar-se, comporta que abans no s'estava en altra situació que només adaptar-se al sotmetiment o subordinació.

Els qui empresonen, en aquest cas malden perquè no surtin ni en vulguin sortir de la presó. Això sí: "*Sin que se note el cuidado*": cadena perpètua.

I els catalans, adaptats en excés, de vegades no se'n surten habilitats per viure en llibertat, mantenen una mena de síndrome semblant al "síndrome d'Estocolm" dels segrestats, la seva identitat no acaba de veure clares les intencions del que segresten. Llavors, amb una mena de llibertat a mitges, accentuen trets com els que el "Padri Nogués" va retratar en "La Catalunya Pintoresca", on una sèrie de refranys indiquen misèries pròpies. "Ca en seixanta", "Cadascú per on l'enfila", "El Mercat de Calaf", "Matar el temps", "Una olla de grills" ...

II

L'ACTUAL MAJORIA DEL PARLAMENT VOL SORTIR DE LA PRESÓ, AMB EL POBLE QUE HA FET POSSIBLE AQUESTA MAJORIA

Es troba que a la societat en general hi ha un gran

desconeixement del món de les presons. Hom no és d'aquest món... fins que s'hi troba?

Els que hi van a les presons, voluntaris per impartir ensenyaments, psicòlegs per influir una bona dinàmica humana en els grups, i d'altres, s'adonen d'aquella dita: "Hi ha altres mons, però hi són en el nostre...". El món de les presons, sí. I també que vivim, en la situació actual, semblances al que s'observa en les presons i queda descrit més amunt. No és pas difícil observar semblances, canviant noms i observant conductes, tribunals, amos i funcionaris.

Paga la pena fer-ne l'exercici de comparar.

Estem vivint una mena d'institucionalització. Són ja segles que vivim adaptats a una subordinació i a viure sotmesos que pertorben lucidesa en comprendre la nostra genuïnitat com poble lliure.

Institucionalitzats. Heu vist mai aquella pel·lícula "Cadena perpètua" amb el Tim Robbins i Morgan Freeman"?... Els presoners institucionalitzats i la seva dificultat per assumir llibertat. I l'èxit dels que s'alliberen i que és llavors quan viuen bons vincles.

III

LES CONDUCTES DE PRESONERS I FUNCIONARIS

Vejam hi ha professionals que estudien conductes de presoners i també les dels funcionaris i els caps de les presons. Vegem-los, cada un. I després podrem treure conclusions.

VISIÓ DE L'INTERN, ENVERS LES PERSONES QUE EL CUIDEN I UN ASSAIG DE COMPARACIÓ AMB EL PROCÉS...

L'intern sap molt bé que si fa alguna cosa malament, hi haurà càstigs per resposta.

En tenim prou a constatar la judicialització de la política i la persecució fiscal de tot allò que pogués facilitar la independència, la llibertat.

L'intern sap que ell mai no tindrà raó amb els seus arguments enfront dels instructors que els vetllen i tutel·len.

Les forces polítiques de l'Estat, que no només el Govern, no se situen davant cap reconeixement del poble català com subjecte polític. Som un tros més d'Espanya i prou.

Aquest fet genera un sistema d'autodefensa de l'intern envers els vigilants i tutors, que fa que no pari de pensar en situacions i detalls per tal de fer que la seva vida d'intern sigui més portable.

Fer el que es pugui. El "peix al cove". El que fem serà sempre legal, etc.

Per exemple els diàlegs, forma de tracte, que l'intern utilitza amb els seus funcionaris, vigilants i tutors, no té res a veure amb el tracte que tenen entre ells. Està demostrat que tenen com un desdoblament de personalitat. Un comportament envers als cuidadors, i un altre entre ells.

De forma que es fa molt difícil discernir la veritat d'allò que els passa.

El que parlem entre nosaltres, el com actuem entre nosaltres, en totes les instàncies, queda lluny de la forma com tractem les institucions i el govern de l'Estat. Per això també els seria difícil, en cas que volguessin comprendre, adonar-se de la nostra identitat genuïna. Viuen el seu món, no cal més que comparar les cartes del President Puigdemont i la resposta rebuda. O la Vicepresidenta insistint fins última hora en allò que el president de la Generalitat és presoner de la CUP...

Dominen el llenguatge de la mirada que parla per si sol.

Les clicades d'ull, la calma, la complicitat, el "T'ho dic després", La mirada tranquil·la i ferma vers l'adversari contrasten amb les mirades airades, menystenedores, defensives, histèriques dels no independentistes d'aquí i d'allà.

Pel cap de l'intern no paren de pensar com poden malmetre els elements que fan funcionar el Centre.

Som conscients del mal que prendrà Espanya, però no és el nostre objectiu.

Dins la cel·la, un mínim d'àmbit privat, encara que no del tot si és compartida, la tendència general és la de pensar en totes les formes de comoditat possible. Un detall: com instal·lar l'escalfament de la llet, els Nescafé, etc.

Mentre els contraris ens acusen de tenir un monotema i descuidar les altres coses. També cal una dosi de discreció i no pas voler que tot sigui transparent i conegut a qualsevol moment.

Un aspecte molt important: l'ordre jeràrquic que hi ha entre ells i tota una sèrie de lleis de comportament, que no estan escrites enlloc però que funcionen com un rellotge.

L'esforç per ocupar cadascú el seu lloc, en la plataforma pel referèndum o en la convocatòria del 29 de maig, en són exemples. Bé potser els comuns no han trobat encara com posar-s'hi...

VISIÓ DEL FUNCIONARI, INSTRUCTORS, CUIDADORS, ... I LA COMPARACIÓ

D'entrada el funcionari normalment es basa en què tots els que estan allà són tallats pel mateix patró. Ho sigui, no fiables en res del que diuen i fan.

I el patró és que pertanyem a l'Espanya assimilada. Ve de lluny. Diran que no som colònia, però som possessió seva i de bon tros la seva menjadora.

El mateix funcionari que els vigila i tracta amb ells és el mateix que, si fan alguna cosa inconvenient o fora de reglament, són els que els castiguen, tan indirectament via comunicat al Director o comandaments inferiors, o també si són faltes petites, castiguen ells directament.

Primer era el que es desfarà el suflé, després que prendrem mal. I ara descaradament, inhabilitacions, multes, fiscalia, amenaces i que no ens ho deixaran fer. I una escandalosa

Operació Catalunya.

Llavors l'empatia entre els dos i com es pot comprendre, no és gaire fluida.

Diàleg? Trobada? Alguna cosa més, si es troben per coincidir en algun acte, que una mà freda?

El que es pot observar és que en aquesta fase dels interns, el que prima és la disciplina i l'absència de problemes. Les persones i la seva problemàtica és el que menys importa. Prima més aconseguir que tot funcioni sense cap problema.

"Vostès el que han de fer és governar i cuidar el que interessa als ciutadans".

També el diàleg és molt justet i pel que s'ha dit anteriorment, poc sincer gràcies al doble comportament dels interns vers els funcionaris. Els interns es belluguen més per interessos que per cap altra cosa, com a conseqüència, res no funciona en uns nivells acceptables.

S'escandalitzen i ens retreuen quan no assistim a les reunions d'autonomies que convoquen i que no anem al Congrés.

Això deriva que quan es va acabant el seu càstig, el Sr. Jutge a petició dels interns, posa en marxa l'aplicació d'un article de la llei que els dona dret a la convalidació del temps de pena pendent per dies d'assistència a un Centre de rehabilitació. Si el superen després de tres o quatre mesos queden alliberats de pena. Quan surten del Centre Penitenciari i arriben al Centre de Rehabilitació, es produeix un problema d'adaptació perquè les normes que existeixen són diferents i pretenen resoldre els problemes de base i intentant buscar la font del problema per tal que l'ajuda sigui completa i no tal sols el "problema més càstig", i "problema més estudi de l'arrel, més solució" objectiu contrastat dels dos centres.

Els que "es porten Bé" (Ciudadanos, PPC... fins i tot PSC), van superant etapes d'adaptació mesquina, sense arribar mai a un protagonisme adient a haver-se confessat espanyols ...

CONCLUSIONS

No ens escau cap situació de subordinació, ni veure'ns sotmesos.

El que es troba a un carrer de Vic: una làpida que recorda la dita del canonge Collell: **“No captem el dret de viure, dret que no es compra ni es ven, poble que vol ser lliure, si no li'n donen s'ho pren”**.

Article fet en col·laboració amb:

Jordi Lagé i Ruíz

Director de Seguretat

Realitzador de projectes i controls d'execució de la seguretat de Centre Penitenciari de Quatre Camins i de Can Brians. Estudi de la seguretat de tots els espais dels JJ00 BCN 1992, Director de Seguretat de CC de Mitjans de Comunicació de Catalunya durant 16 anys.

Col·laborador com a professor voluntari en el CECAS de Ca en Puig, Centre de rehabilitació de drogoaddictes i alcohòlics.